

LEGENDA VULPII

A fost odată o babă care trăia într-un sat din marginea unei păduri. Și baba aceea era așa de rea și hoasă, încât megieșii săi nemaiputând-o suferi, au hotărât să scape de ea.

Astfel, într-o noapte au legat-o la ochi și au dus-o departe, departe în mijlocul unui codru. Când s-a făcut ziuă, baba a apucat-o și ea încotro a nimerit.

Și a mers ea cât a mers, înspre soare-răsare, până a dat de un palat frumos, frumos ca cele din povești. Palatul era locuit de o mulțime de vietăți și mai ales de păsări multe. Bătând baba la ușa palatului, a ieșit o femeie. Femeia aceea era Sfânta-Duminică. Sfânta-Duminică, întrebând-o pe babă ce dorește, aceasta îi spuse că vrea să se angajeze la stăpân. Și Sfânta-Duminică o primi pe babă, ca pe o femeie de treabă.

Baba nu se mulțumea cu hrana ce o primea de la Sfânta-Duminică și a început să fure câte o pasăre, pe care o mânca ascunzându-se prin tufișuri. Sfânta Duminică, prinzând de veste că baba umblă cu furțișaguri, a dat-o afară din slujbă și a blestemat-o să se prefacă în animal sălbatic și să se hrănească toată viața numai cu pradă.

Astfel baba cea rea, șireată și hoasă, s-a prefăcut în vulpe și trăiește de atunci prin vecinătatea satelor, ascunsă prin tufișuri, prin găuri, pe care și le construiește singură, prin maluri și locuri neumbrate, de unde apoi vine pe furiș, să fure păsările oamenilor.

LEGENDA ALBINEI

Când a făcut Dumnezeu lumea, a dat fiecărei viețuitoare câte o armă de apărare: la unele le-a dat dinți ascuți și puternici, altora le-a dat gheare ascuțite. Albinei i-a dat un ac mititel, zicându-i:

- Îți dau acest ac să biruiești pe toți dușmanii cu el. Când îi vei înțepa cu el, să-i usture și să li se umfle carnea în jurul înțepăturii.

- Doamne, răspuse albina, arma pe care mi-ai dat-o este prea mică. Vreau ca acela pe care îl voi înțepa să și moară!

Dumnezeu, văzând că albina este rea la suflet, se supără amarnic și îi răspuse:

- Mierea ta să fie dulce, iar din ceara ta să se facă lumânări. Însă, pentru că ești rea, când vei înțepa pe cineva cu acul, să mori tu, nu cel înțepat.

Și așa a rămas, cum a hotărât Dumnezeu.

LEGENDA BUBURUZEI

Au ieșit ghiocicii albi, brândușele galbene și toporașii albaștri. Albinele își deretică stupul, iar mâine or să iasă la treabă. Mieii zburdă pe pajiștile abia dezgolate de nea. În ogradă, găinile scurmă și cotcodăcesc. Toata lumea are treabă; nimeni nu stă degeaba.

Mângâiată de soare, buburuza cea mică și roșie a ieșit și ea din crăpăturile scoarței copacului unde a stat pitită până atunci. A făcut ochii mari și s-a uitat în jur. Așa cum stătea pe scoarța cenușie a copacului, părea o fărâma dintr-o piatră prețioasă roșie. Avea și scăpărări de rubin când vreo rază o mângâia pe spate. Buburuza s-a întristat.

- Ce mică și neînsemnată sunt! Toate în jurul meu au un rost, numai eu nu. Nimeni nu mă bagă în seamă!

Zicând acestea, și-a desfăcut larg aripile, lăsându-se purtată de-o boare de vânt. Așa a ajuns pe prispa unei case, iar de acolo pe mâna unui copil care se juca.

- Bunicule, s-a bucurat copilul, uite o buburuză! Ce găză micuță și drăgălașă, i-o fi frig... Dar de acuma, gata! Nu te mai necăji, buburuzo! Am să te încălzesc eu! Și copilul a ridicat încetișor mâna către soare și-a mângâiat cu drag stropul roșu care îi înflorește palma. Apoi a suflat încetișor asupra-i.

- Hai, du-te, buburuzo! Încălzește-te la soare!

S-a bucurat buburuza. A înțeles că, mică și neînsemnată cum e, are și ea un rost pe lumea asta. E cea dintâi găză care se arată primăvara. Este, cum s-ar zice, o vestitoare curajoasă.

LEGENDA MARGARETEI

Legenda spune că Margareta era o prințesă deosebit de frumoasă, care fusese promisă Împăratului Florilor. Dar ea se îndrăgostește de un prinț nespus de frumos și viteaz cu care plănuiește să fugă pentru a se putea căsători și pentru a scăpa de promisiunea făcută Împăratului Florilor.

Împăratul Florilor află și îl provoacă pe prinț la duel. Cei doi se bat în săbii și paloșe trei zile și trei nopți și în final prințul este ucis. Speriată și îndurerată, Margareta fuge în munți, dar Împăratul Florilor fuge pe urmele ei. Dându-și seama că nu are scăpare, Margareta se roagă, plângând, să moară mai bine decât să fie a Împăratului Florilor. Ruga îi este ascultată și Margareta moare.

Îndurerat și dându-și seama de greșeala făcută, Împăratul Florilor o transformă pe Margareta într-o floare albă, pentru ca aceasta să poată trăi veșnic fără ca cineva să o poată atinge.

LEGENDA CRINULUI

Legenda spune că trăia pe vremuri o vrăjitoare deosebit de rea și de puternică. Se făcea că tot ce atingea această vrăjitoare se prefăcea în stană de piatră. Dar dacă se atingea de un copil, acesta era prefăcut într-o floare.

La acea vreme, trăiau doi copii, frate și soră, care ajung la castelul vrăjitoarei și, apropiindu-se prea mult de castel, fata este prefăcută într-o floare.

Băiatul, dorind să își salveze sora, cere ajutorul Zânei Florilor, care îi dă o floare. Se pare că această floare, dacă atinge un obiect fermecat de vrăjitoare, rupea vraja care îl cuprinsese. Cu ajutorul acestei flori, băiatul reuși să își descânte surioara și să o transforme pe aceasta la loc în fată.

Cei doi încearcă apoi să fugă, dar sunt prinși de vrăjitoare, care îi preschimbă în doi crini, două flori albe, al căror miros este foarte puternic, pentru ca nimeni să nu se poată apropia de ei cu floarea fermecată pentru a-i salva.

LEGENDA BERZEI

La început, Barza era un om. Într-o zi, Dumnezeu i-a poruncit să ia un sac în care să bage șopârlele, șerpii, racii, melcii, broaștele, peștii și să le ducă la baltă. L-a avertizat însă să nu dezlege sacul, pentru că animalele ar ieși și nu le-ar mai putea strânge în sac niciodată.

Omul a luat sacul și a plecat spre baltă. Ostenit de atâta greutate, s-a oprit gâfâind în drum. În sac se zbăteau toate viețuitoarele cărate. Milos din fire, omul nostru, Barza, s-a gândit să dezlege sacul la gură pentru a vedea cum stau lighioanele. Cum a desfăcut sacul, șopârlele, șerpii și broaștele au tulit-o prin iarbă. Numai peștii, racii și melcii au rămas, la umezeală, în fundul sacului. Doar pe acestea le-a dus Barza la baltă, dându-le drumul în apă.

Supărat că i-a încălcat porunca, Dumnezeu l-a pedepsit pe om, ca neam de neamul lui, cât va trăi pe pământ, să adune mereu din lunci șerpi, șopârle și broaște. Dumnezeu a suflat peste slujitor și l-a prefăcut într-o barză (cocostârc).

De-atunci, barza umblă prin luncile mlăștinoase și adună lighioane, înghițindu-le, ca să se răzbune că au fugit din sac.